

nem Verden med aabne Øjne og bruge min Smule Forstand. Det giver ikke netop det lyseste eller gladeste Syn paa Tilværelsen — det er sandt! Men til Gengæld spares man undertiden for en Skuffelse. Og jeg forsikrer Dem, det har ogsaa sin Tilfredsstillelse at vide sig assureret mod den Slags Ulykker. Der er jo nok af dem i Forvejen! Men det har vi nu talt om saa ofte, og der er ingen Grund til at fortsætte den Diskussion. Jeg vil derfor sige Dem Farvel, Pastor Gaardbo! — Nej, jeg ber Dem om ikke at følge mig. Jeg vil helst gaa alene. — Lev vel!“

Hun sagde de sidste Ord, idet hun saae paa ham med et dvælende Blik uden at give ham Haanden. Præsten betragtede hende med store, uroligt bønfaldende Øjne. Han kunde ikke faa sig selv til at tro, at det var Alvor, og fortvivlede ved Tanken om, at de skulde skilles paa den Maade.

„Frøken Abildgaard!“ bad han og gik efter hende.

Da vendte hun sig om og udbrød med Heftighed:

„Jeg bad Dem om ikke at følge mig!“ —

Oppe i Havesalen var de elektriske Kroner og Lamper imidlertid bleven tændt. Gennem de aabne Verandadøre faldt det hvide Maskinlys ud over den forreste Plæne og brød grelt ind i Havens Sommernatsdæmring.

Paa Verandatrappen stod Fru Bertha og spejdede efter Jytte. Det var bleven sagt hende, at hun var gaaet ud sammen med Pastor Gaardbo. Karsten From var kommen, og det havde gjort hende lidt urolig. Den uforfærdede Kunstner havde den foregaaende Dag ved Skov-